

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 9Co/71/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8121205774
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 01. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Boroň
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:8121205774.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Boroňa a členov senátu JUDr. Daniely Babinovej a JUDr. Viery Kandrikovej v spore žalobcu: Peter Jarkovský - CORYN, so sídlom Jesenná 5, 080 05 Prešov, IČO: 32 925 042, zastúpenému JUDr. Michalom Feciľakom, advokátom so sídlom Jesenná 8, 080 05 Prešov, proti žalovanému: A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. XX, XXX XX B., zastúpenému Mgr. Karolom Ševcom, advokátom so sídlom Hlavná 29, 080 01 Prešov, v spore o uloženie povinnosti, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 11C/58/2021-220 zo dňa 29.06.2022, takto

rozhodol:

- Potvrďuje sa rozsudok.
- Žalovanému sa priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej bude rozhodnuté samostatným uznesením.

odôvodnenie:

- Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že:
I. Súd žalobu žalobcu z a m i e t a.
II. Žalovaný má vo vzťahu k žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“
- V odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobca v tomto spore neuniesol dôkazné bremeno. Z listinných dôkazov pre súd vyplynulo, že žalobca a žalovaný sú spoluvlastníkmi parcely E. C. číslo XXXX/XX, katastrálne územie F., a to každý v podiele 1/2 k celku. Zároveň je súd toho názoru, že sú spoluvlastníkmi aj predmetnej elektrickej posuvnej brány ako súčasťou celku oplotenia. Z vyjadrenia tak žalobcu, ako aj žalovaného vyplynulo, že v roku 2005 uskutočnili opravu alebo rekonštrukciu spoločného oplotenia vrátane výmeny vstupnej brány. Žalobca dodal rám vstupnej brány a tvárnice a zvyšné náklady potrebné na odstránenie starej brány, vykopanie základových pásov pod oboma múrmi, vybetónovanie základov múru, oplotenie z tvárnic, osadenie čiapok na múr oplotenia, osadenie vodiacich prvkov brány a ďalšie práce zaplatil žalovaný, ako to súdu žalovaný zdokladoval z fotografie oplotenia nachádzajúcej sa na čísle listu XXX súdneho spisu. Tieto skutočnosti mal súd prvej inštancie za preukázané z predloženej faktúry číslo XXXXXXXXXX, ktorým spoločnosť ZAPA SK s.r.o. účtovala žalovanému betón, dopravu na základe dodacieho listu v sume 10.112 slovenských korún, faktúru číslo XXX/XXXX, ktorou žalobca účtoval žalovanému refakturáciu nákladov za výmenu asfaltu na parcele v spoluvlastníckom podiele 1/2 v sume 9.128 slovenských korún a faktúrou číslo XX/XXXX G. H. účtoval žalovanému dosky 2 m3 v sume 15.000 slovenských korún.
Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca v spore nepreukázal, že by do daného areálu v čase kúpy nehnuteľnosti v roku 1998, ktoré nadobudli žalobca so žalovaným, bol aj iný vstup. Žalovaný zároveň súdu predložil výpis z listu vlastníctva číslo XXX, katastrálne územie F., z ktorého vyplýva podielové

spoluvlastníctvo žalobcu a žalovaného aj k vrátnici a rozvodni so súpisným číslom XXXX na parcele XXXX/X. Elektrická posuvná brána je napájaná elektrickým napätím z uvedenej vrátnice rozvodne. Uvedenú skutočnosť súdu prvej inštancie potvrdil vypočutý svedok A. I. J.. V roku 1998 tak žalobca, ako aj žalovaný do spoločného vlastníctva nadobudli aj parcely XXXX/XX a XXXX/XX, na ktorých sú cesty, trafostanica, oplotenie a brána. Pre súd prvej inštancie bolo v rozpore s elementárnou logikou, aby všetky nehnuteľnosti a stavby vrátane parcely, ktoré nadobudli v roku 1998 tak žalobca, ako aj žalovaný, boli v podielovom spoluvlastníctve, pričom strategický bod vo vzťahu k užívaniu všetkých nehnuteľností bol vo výlučnom vlastníctve iba žalobcu. Súd považoval za nelogické, aby žalobca vymenil bránu do areálu a bol jej výlučným vlastníkom a aby žalovaný súhlasil s tým, aby mal znemožnený vstup na svoj pozemok, na stavby, ktoré užíva na svoje podnikateľské účely. To, že tak žalobca, ako aj žalovaný jednali ohľadne elektrickej posuvnej brány ako podieloví spoluvlastníci predmetnej brány, vyplynulo pre súd z uzatvorenej nájomnej zmluvy zo dňa 30.12.2017, ktorú uzatváral žalobca so žalovaným v pozícii prenajímateľa s nájomcom spoločnosťou SDH s.r.o., ktorým zároveň spoločne v článku 5. určili povinnosti nájomcu, respektíve podnájomcu vo vzťahu k elektrickej posuvnej bráne.

Ďalej súd prvej inštancie poukázal na to, že žalobca vo svojej výpovedi pred súdom zároveň uviedol, že bránu svojpomocne urobil a namontoval s tým, že materiál na bránu získal od pána H.. Jeho tvrdenie je v rozpore z predloženou faktúrou a dodacím listom, ktorý súdu predložil, z ktorých obsahu vyplýva, že výrobcom predmetnej brány je pán H., čo nekorešponduje s výpoveďou žalobcu. Rovnako tak žalobca, ako aj žalovaný ako podieloví spoluvlastníci predmetnej elektrickej posuvnej brány vystupovali vo vzťahu k spoločnosti SIJUKO s.r.o., ktorá zabezpečovala servis, samotný konateľ tejto spoločnosti A. I. J., ktorého súd vypočul ako svedka na pojednávaní potvrdil, že ohľadom danej brány a vstupu do areálu s ním konal a rokoval jednak žalobca, žalovaný, ale rovnako aj pán K..

Konštatoval, že aj následne vystavené faktúry týkajúce sa servisu, opravy danej elektrickej posuvnej brány boli vystavované tak na osobu žalobcu, ako aj na žalovaného. V neposlednom rade súd prvej inštancie poukázal na faktúru vystavenú spoločnosťou SIJUKO číslo XXXXXXXX s platnosťou 02.02.2007, ktorým bola Petrovi Jarkovskému - CORYN zo strany tejto spoločnosti účtovaná suma titulom montáže elektrického ovládania posuvnej brány v zmysle dodacieho listu číslo X v sume 52.740,80 slovenských korún a polovica tejto sumy bola zo strany žalobcu prefakturovaná žalovanému a žalovaný mu ju dňa 16.02.2007 aj zaplatil, čo vyplýva z čísla listu 69 súdneho spisu. V tomto prípade, ak by žalobca bol výlučným vlastníkom tejto brány, zabezpečoval by podľa názoru súdu výlučne servis, opravu tejto brány výlučne sám a obracal by sa žalobca výlučne ako výlučný vlastník priamo na konateľa spoločnosti SIJUKO. O bránu sa žalovaný náležite staral, čo vyplýva z faktúr, ktoré boli vystavené spoločnosťou SIJUKO s.r.o. aj na jeho meno. Ak by žalovaný nebol spoluvlastníkom posuvnej brány, nemal by dôvod vykonávať servis, opravy predmetnej brány a jednáť s konateľom spoločnosti SIJUKO s.r.o. V neposlednom rade súd prvej inštancie poukázal aj na skutočnosť, že žalobca, ako aj jeho manželka, čo nepoprel na pojednávaní, užívajú vstupnú bránu cez GSM modul.

Na doplnenie svojej právnej argumentácie súd prvej inštancie poukázal na petit žalobného návrhu žalobcu, kde súd má uložiť žalovaným povinnosť zdržať sa akýchkoľvek zásahov do posuvnej elektrickej vstupnej brány. Tento petit je podľa názoru súdu prvej inštancie po materiálnej stránke právne nevykonateľným, nakoľko nie je zrejmé akých konkrétnych zásahov k bráne sa má žalovaný zdržať a rovnako uviedol, že žalobca ani nepreukázal a netvrdil, či k týmto zásahom ešte zo strany žalovaného stále dochádza. Uviedol, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno, že je výlučným vlastníkom predmetnej elektrickej posuvnej brány, naopak z vykonaného dokazovania vyplynulo, že táto elektrická posuvná brána tvoriaca vstup do predmetného areálu je v podielovom spoluvlastníctve tak žalobcu, ako aj žalovaného, tvorí predmet ich podielového spoluvlastníctva.

Zároveň súd prvej inštancie uviedol, že sa nestotožňuje s námietkou žalovaného prednesenou v tomto spore o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného. Aj keď bol súdu predložený výpis zo živnostenského registra žalovaného v 1. rade, ktorý je fyzickou osobou podnikateľom, táto skutočnosť, že ide o fyzickú osobu sa nezmenila vydaním povolenia na vykonávanie podnikateľskej činnosti. Žalobca tak postupoval správne, pokiaľ žalovaného takto označil, pričom vychádzal aj z rozhodnutia tunajšieho súdu pod sp.zn. 15C/2/2021 zo dňa 09.04.2021, ktorým mu bola uložená povinnosť podať žalobu.

Na záver súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca v tomto spore podal negatívnu žalobu, ktorou žiadal od žalovaného uloženie povinnosti zdržať sa zásahu do elektrickej posuvnej brány tvrdiac, že je jeho výlučným vlastníkom. V záverečnej reči a vo svojom prednese na pojednávaní dňa 29.06.2022 právny zástupca žalobcu tvrdil, že aj v prípade, ak by súd dospel k úvahe o podielovom spoluvlastníctve strán sporu k predmetnej elektrickej posuvnej bráne na parcele C. E. číslo XXXX/XX, je možné žalobnému návrhu vyhovieť. S uvedenou právnou argumentáciou žalobcu sa však súd prvej inštancie v žiadnom prípade nestotožnil, ide o zmenu skutkových tvrdení samotného žalobcu, ktoré sú v rozpore so žalobou,

ako aj s jeho písomnými vyjadreniami a ústnymi prednesmi. Hospodárenie so spoločnou vecou je upravené v § 139 Občianskeho zákonníka a tento postup pri hospodárení so spoločnou vecou je podľa názoru súdu potrebné dodržať. Rozhodovanie súdu prichádza do úvahy tak v prípade, ak ide o úpravu právnych vzťahov medzi spoluvlastníkmi, ak došlo k rovnosti hlasov, ak sa nedosiahla väčšina hlasov alebo dohoda alebo, ak sa rozhodla väčšina, ale ide o dôležitú zmenu spoločnej veci, s ktorou prehlasovaní spoluvlastníci nesúhlasia. Keďže v tomto prípade nejde o vyporiadanie spoluvlastníckeho vzťahu, súd pri rozhodovaní je viazaný podaným žalobným návrhom a môže rozhodnúť len tak, že mu vyhovie alebo ho zamietne. Nemôže teda rozhodnúť o tom, čo žiadny z účastníkov nenavrhuje. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol v súlade s § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

3. Proti tomuto rozhodnutiu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Namietal, že z vykonaného dokazovania nebolo možné dospieť ku skutkovému zisteniu o spoluvlastníctve žalobcu a žalovaného k bráne. Práve naopak, o pravdivosti tvrdenia žalobcu o jeho výlučnom vlastníctve k bráne sa v konaní nachádza množstvo dôkazov. Podľa žalobcu nie je rozhodujúca skutočnosť, že pôvodne (v zmysle znaleckého posudku A. L. I.) bol celý areál (vrátane oplotenia a brány) nadobudnutý do spoluvlastníctva žalobcu a žalovaného, pretože to, čo súd prvej inštancie označil za opravu/rekonštrukciu bolo v skutočnosti vytvorenie novej veci. Platí teda, že pôvodná brána (v podielovom spoluvlastníctve žalobcu a žalovaného) bola zničená, pričom zo strany žalobcu došlo k vytvoreniu novej veci – novej brány. Žalobca tak nadobudol vlastníckeho práva k novej bráne originárne – vytvorením novej veci. Náklady, ktoré s „opravou/rekonštrukciou“ brány preukazoval žalovaný sa netýkali samotnej brány. Je zreteľné, že faktúra za asfalt nemá a ani nemôže mať nič spoločné s bránou. Uvedené platí rovnako aj v prípade faktúry za betón, ktorá s bránou tiež nemá nič spoločné. Nejde predsa o betónovú bránu. Čo sa týka faktúry za dosky, aj v tomto smere je zrejmé, že išlo o dosky použité na oplotenie areálu. Vyššie uvedené faktúry sa tak aj v zmysle fotografie na č. l. 208 spisu týkajú spoločného oplotenia areálu, v žiadnom prípade však nie samotnej brány. Podľa žalobcu nie je preto nelogické, že zatiaľ čo oplotenie či vrátnica patria do podielového spoluvlastníctva, tak brána je výlučným vlastníctvom žalobcu, nakoľko ju v roku 2005 postavil. Na uvedenom nemení nič ani skutočnosť, že v roku 2007 bol k bráne nainštalované elektrické ovládanie brány. Elektrické ovládanie brány nepredstavuje vec samotnú, ale len príslušenstvo hlavnej veci – brány, pričom elektrické ovládanie brány je iba príslušenstvom brány. Skutočnosť, že samotným výrobcom brány bol p. H. nemení nič na veci, že od p. H. bránu žalobca nadobudol kúpou a následne ju namontoval. Svojpomocnosť tak spočívala v tom, že to bol práve žalobca, ktorý oslovil p. H. s objednávkou na jej zhotovenie. Žalobca spomenul tiež tú skutočnosť, že síce polovica nákladov za elektrické ovládanie brány bola zo strany žalobcu žalovanému refakturovaná a zo strany žalovaného aj zaplatená, avšak stále sa jedná len o príslušenstvo veci (nie o hlavnú vec). Navyše žalobca (rovnako ako počas konania) zdôrazňuje (čo súd prvej inštancie opomenul a nevenoval tomu pozornosť), že žalovanému elektrické ovládanie brány neodovzdal a žalovaný ho od žalobcu neprevzal. Prevzatie, resp. odovzdanie v konaní nebolo žiadnym spôsobom preukázané a preto je namieste konštatovať, že reálne k prevzatiu príslušenstva veci - elektrického ovládania brány nikdy došlo. Možno teda ustáliť, že žalovaný k príslušenstvu veci – k elektrickému ovládaniu brány nenadobudol spoluvlastníctvo, pretože síce žalobcovi zaplatil polovicu nákladov, no v zmysle § 133 (1) OZ, resp. v zmysle § 443 (1) zák. č. 513/1991 Zb. vec neprevzal, a preto na neho nikdy (spolu) vlastnícke právo neprešlo.

Pokiaľ súd prvej inštancie napadnutý rozsudok odôvodnil aj tým, že brána je napojená na elektrinu z vrátnice v podielovom spoluvlastníctve žalobcu a žalovaného, tak je možné konštatovať, že žiadnym spôsobom nesúvisí s otázkou vlastníckeho práva k bráne. Tak ako už žalobca uviedol, nie brána – ako vec hlavná – je pripojená k vrátnici, pretože k vrátnici je pripojené len jej príslušenstvo – elektrické ovládanie brány a zároveň platí, že samotné napojenie elektrického ovládania brány k vrátnici žiadnym spôsobom nedeterminuje vlastnícke právo k bráne, a teda vo vzťahu k posúdeniu vlastníckeho práva ide o irelevantný argument.

Žalobca je presvedčený, že vo vzťahu k vlastníckemu právu argumentačne neobstojí ani poukaz súdu prvej inštancie na nájomnú zmluvu zo dňa 30.12.2017, ktorú uzatváral žalobca so žalovaným v pozícii prenajímateľa s nájomcom spoločnosťou SDH s.r.o. Nemožno predsa logicky dôvodiť, že žalobca by sa správal ako výlučný vlastník len vtedy, ak by si v nájomnej zmluve výslovne vyhradil svoje výlučné vlastnícke právo k bráne. Berúc na zreteľ zmysel a účel nájomnej zmluvy by výhrada vlastníckeho práva bola zjavne nepodstatná a nadbytočná – účelom nájomnej zmluvy bolo o. i. písomne podchytiť spôsob manipulácie s bránou, pričom tento účel bol z pohľadu žalobcu naplnený.

Žalobca považoval za správne tvrdenie súdu prvej inštancie, že žalobca a aj žalovaný vystupovali vo vzťahu k servisnej spoločnosti ako spoluvlastníci, pretože s konateľom servisnej spoločnosti konali a

rokovali žalobca a aj žalovaný, avšak práve táto skutočnosť bola jednou z rozhodujúcich skutočností z ktorých žalobca vychádzal pri podávaní žaloby. Žalobca ako výlučný vlastník brány totižto nemienil ďalej trpieť neoprávnené zásahy do brány zo strany cudzích tretích osôb (žalovaný v 1. rade a žalovaný v 2. rade), ktoré na takéto konanie - zásahy nemali žiadne oprávnenie, pretože neboli vlastníkami brány. Vyššie uvedené úplne rovnako platí aj vo vzťahu k faktúram za servis a opravu brány, ktoré boli vystavované na žalobcu ako aj na žalovaného. Práve zo skutočnosti, že servisná spoločnosť na pokyn žalovaného zasahovala do brány (čo vyústilo do vystavenia faktúry žalovanému) bolo zrejmé, že zo strany žalovaného dochádza k neoprávneným zásahom do brány. Aj argument, že žalovaný sa o bránu náležite staral, čo vyplýva z faktúr, ktoré boli vystavené servisnou spoločnosťou aj na jeho meno; je v zásade opäť len jeden mnohých argumentov, ktorými žalobca v konaní preukazoval skutočnosť, že dochádza do neoprávneného zásahu do jeho vlastníckeho práva. Aj napokon aj ostatný argument, a síce, že ak by žalovaný nebol spoluvlastníkom posuvnej brány, nemal by dôvod vykonávať servis, opravy predmetnej brány jednáť s konateľom servisnej spoločnosti je opäť a zasa len jeden z argumentov, ktorými žalobca v konaní preukazoval skutočnosť, že dochádza k neoprávnenému zásahu do jeho vlastníckeho práva. Je možné, že žalovaný sa cítil ako (spolu)vlastník brány, v skutočnosti ním však nikdy nebol v zmysle argumentácie žalobcu. Nakoniec ani skutočnosť, že žalobca, ako aj jeho manželka užívajú vstupnú bránu cez GSM modul nezohráva v kľúčovej otázke vlastníckeho práva k bráne žiadnu úlohu. Opätovne tak aj v prípade GSM modulu ide len o príslušenstvo hlavnej veci – brány. Žalobca je teda presvedčený, že k hlavnej veci – k bráne, nadobudol vlastnícke právo originárnym spôsobom – jej vytvorením v roku 2005. Jeho vlastnícke právo nebolo v konaní spochybnené pretože platí, že predmetom konania je brána ako taká a nie asfalt na ceste, betónové oplotenie areálu či dosky, ktoré tvoria oplotenie areálu žalobcu a žalovaného. Súd prvej inštancie tak z vykonaného dokazovania vybral pre účely rozhodnutia irelevantné skutočnosti, na základe ktorých dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, a síce, že brána je v podielovom spoluvlastníctve žalobcu a žalovaného.

Žalobca je presvedčený, že podanej žalobe bolo možné vyhovieť aj napriek (nesprávnu) právne názoru súdu prvej inštancie o podielovom spoluvlastníctve k bráne. Totižto (pokiaľ naozaj ide o spoločnú vec) súdne konanie sa celkom zrejme dotýkalo hospodárenia so spoločnou vecou, tak ako ho má na mysli § 139 Občianskeho zákonníka. Toto ustanovenie celkom zjavne pokrýva širokú škálu nezhôd spoluvlastníkov pri nakladaní so spoločnou vecou, ktoré nie je možné obmedzovať len na pár konaní, pretože v opačnom prípade by dochádzalo k odmietaniu spravodlivosti a množstvo spoluvlastníckych sporov by v zmysle výkladu § 139 Občianskeho zákonníka podaného súdom prvej inštancie nikdy nebolo možné súdne prejednať. Aj v riešenej právnej veci mal preto súd prvej inštancie nezhody medzi žalobcom a žalovaným posúdiť ako spor rovnodielných spoluvlastníkov pri hospodárení so spoločnou vecou. Ak teda naozaj šlo o spoločnú vec (čo žalobca popiera), pričom jeden z jej spoluvlastníkov si s ňou v zásade robil čo sa mu zachcelo (a to bez vedomia či súhlasu druhého spoluvlastníka) bolo prirodzené, že druhý spoluvlastník (žalobca) sa voči týmto zásahom bude brániť a že sa bude domáhať, aby bez jeho súhlasu k zásahom nedochádzalo (teda tak, ako to urobil žalobca v prejednávanej veci). Ani jeden zo spoluvlastníkov spoločnej veci totižto nemá väčšinový podiel, a teda právo sám rozhodovať o nakladaní s vecou nemá.

Napokon žalobca namietal, že, že zo strany súdu prvej inštancie došlo pri zamietnutí žaloby k odmietnutiu spravodlivosti. Uvedené úzko súvisí aj so zásadou, podľa ktorej súd pozná právo. Právna vec žalobcu mohla (a mala) byť rozhodnutá aj napriek tomu, že súd dospel k názoru o spoluvlastníctve strán sporu k predmetnej bráne. Vecou sa teda bolo potrebné riadne zaoberať a nebolo ju možné zamietnuť z dôvodu, že nejde o rozhodovanie v zmysle § 139 Občianskeho zákonníka. Je vyslovene nesprávne a v rozpore s právom na spravodlivý proces, pokiaľ súd pristúpi len k zamietnutiu žaloby a skonštatovaniu, že vec nemohol rozhodnúť podľa § 139 Občianskeho zákonníka. Správne sa súd mal zaoberať podanou žalobou, skutkovými tvrdeniami a vykonaným dokazovaním aj v zmysle právnej analógie a zásady iura novit curia, minimálne mal túto možnosť a svoje úvahy v tomto ohľade podchytiť v odôvodnení napadnutého rozsudku.

Žalobca sa domnieva, že zo strany súdu prvej inštancie došlo k vydaniu tzv. prekvapivého rozhodnutia v časti, v ktorej súd uviedol, že žalobcom požadovaný petit považuje za právne nevykonateľný. Zo strany žalovaného došlo k vznieseniu tejto námietky až pri realizácii jeho záverečnej reči, pričom súd prvej inštancie s touto námietkou zjavne zhodol a zakomponoval ju ako jeden z dôvodov zamietnutia žaloby. Navyše, žalobca pri formulácii petitu priamo vychádzal a postupoval v súlade s jeho povinnosťou, ktorá mu bola zo strany Okresného súdu v Prešove stanovená II. výrokom uznesenia č.k. 15C/2/2021-60 zo dňa 09.04.2021, ktoré uznesenie bolo potvrdené Krajským súdom v Prešove rozhodnutím č.k. 12Co/19/2021-67 zo dňa 0.05.2021.

V zmysle uvedenej argumentácie žalobcu žalobca žiadal odvolací súd, aby napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4. Vo vyjadrení k odvolaniu sa žalovaný v plnom rozsahu stotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie. Od začiatku konania trvá na tom, že elektrická posuvná brána je v podielovom spoluvlastníctve jeho osoby a žalobcu a to každého z nich v podiele 1. Zotrúva na svojich doterajších všetkých vyjadreniach vo veci samej. Odvolanie žalobcu pokladá v celosti za špekulatívne, nezakladajúce sa na pravde, kombináciou nových vymyslených skutočností, ktoré nie sú ani preukázané žalobcom. Opätovne opakuje, že je v rozpore s logikou, aby všetky nehnuteľnosti boli spoločné a len bráne, by bola v osobnom vlastníctve žalobcu. Ide predsa o strategické „body“ vo vzťahu k užívaniu nehnuteľnosti. Podľa žalovaného by bolo nelogické, aby žalobca vymenil bránu do areálu a bol jej výlučným vlastníkom a on by som s tým súhlasil a zároveň si znemožnil vstup na svoj pozemok, ktorý užíva na komerčné účely. To že sú spoluvlastníkmi aj brány vyplýva aj z nájomnej zmluvy zo dňa 30.12.2017, ktorú uzatvorili s nájomcom SDH, s.r.o. Poukázal napríklad na článok V. ods. 5.3 a 5. 8 uvedenej zmluvy. V zmluve sa nikde neuvádza, že výlučným vlastníkom brány je žalobca, práve naopak zo zmluvy vyplýva, že brána je v ich spoluvlastníctve. Len príkladom k účelovosti tvrdení žalobcu uviedol, že betón bol použitý na stavbu oplotenia a stĺpov, na ktorých je prichytená brána, taktiež tie isté dosky sú na oplotení ako aj na bráne (fotografia v spise). Boli osadené vodiace lišty na posuvnú bránu na cestu a preto bolo potrebné urobiť nevyhnutné výspravky cesty asfaltom, viď bod. 1 tretí odsek vyjadrenia zo dňa 05.05.2022.

Žalobca od podania žaloby tvrdil, že je „údajne“ výlučný vlastníkom elektrickej posuvnej brány a na týchto svojich tvrdeniach zotrúva, až v záverečnej reči žalobca dospel k úvahe, že brána je v podielovom spoluvlastníctve. Preto súd bol viazaný jeho skutkovými tvrdeniami o výlučnom vlastníctve. Zo samotného odôvodnenia odvolania, je zrejmé, že žalobca uznáva jeho podielové spoluvlastníctvo k elektrickej posuvnej bráne, keď sa domáha ochrany podľa § 139 Občianskeho zákonníka.

Z návrhu vo veci samej je zrejmé, kde žalobca tvrdí, že je výlučným vlastníkom elektrickej posuvnej brány a týmto tvrdením žalobcu bol súd prvej inštancie viazaný pri prejednávaní a rozhodovaní o veci samej. Až v záverečnej reči právny zástupca žalobcu pripustil podielové spoluvlastníctvo k uvedenej bráne. Žalovaný má zato, že petit žaloby je po materiálnej stránke nevykonateľný, nakoľko nie je zrejmé akých konkrétnych zásahov k bráne sa má zdržať. Žalobca v konaní ani len nepreukázal, aby sa nejakých zásahov mal vôbec dopustiť, ani či k týmto zásahom ešte dochádzalo napríklad v čase vyhlásenia rozhodnutia súdom prvého stupňa a nevyplýva to ani z podaného odvolania.

Súd prvej inštancie v uznesení zo dňa 04.02.2022, žalobcovi uložil povinnosť podať návrh len vo všeobecne rovine, aj s poukazom na článok 7 ods. 1 základných princípov CSP, kde konkrétny predmet konania určujú strany sporu. Súdom by neporušil princíp rovnosti sporových strán ani čl. 12 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy SR a žalobcu by nezvýhodnil na úkor žalovaného, tým že by za neho výslovne naformuloval petit žaloby, ako tvrdí žalobca. Z judikatúry je zrejmé, že negatívnou žalobou je možné domáhať sa toho, aby žalovaný sa zdržal presne vymedzeného rušenia, z titulu jej konkrétnej vykonateľnosti, avšak v tomto prípade tomu tak nie je. Nie je na mieste vyhovárať sa na súd čo do formulácie petitu žaloby, ak žalobca je zastúpený advokátom, ktorý zákon pozná.

5. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce podľa zásad upravených v ust. § 379 a nasl. CSP bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru o nedôvodnosti odvolania žalobcu.

6. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným porušením práva na spravodlivý proces, nesprávnymi skutkovými zisteniami a nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

7. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

8. Podľa § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka, vlastník má právo na ochranu proti tomu, kto do jeho vlastníckeho práva neoprávnene zasahuje; najmä sa môže domáhať vydania veci od toho, kto mu ju neprávom zadržuje.

9. V preskúmvanej veci sa žalobca domáhal ochrany vlastníckeho práva negatívnou žalobou, ktorou požadoval uložiť žalovanému povinnosť zdržať sa akýkoľvek zásahov do jeho elektrickej posuvnej brány bez súhlasu žalobcu nachádzajúcej sa na parcele C. E. číslo XXXX/XX – zastavaná plocha a nádvorie o výmere 2.440 m² kat. úz. F., zapísanej na LV č. XXXX pri vstupe na parcelu C. č. XXXX/XX z miestnej komunikácie, z ul. J. v B.. Neoprávnený zásah žalobca bližšie konkretizoval tvrdením, že žalovaný (pôvodne aj žalovaný v 2. rade) svojvoľne zasahuje do ovládania vstupnej posuvnej brány, a preto má žalobca naliehavý právny záujem na požadovanom určení zdržať sa takéhoto konania.

10. Vo vzťahu k pôvodnému žalovanému v 2. rade spoločnosti CHENIT s.r.o. v likvidácii, súd prvej inštancie vydal dňa 16.02.2022 sp.zn. 11C/58/2021 rozsudok pre zmeškanie, ktorým mu uložil povinnosť zdržať sa akýchkoľvek zásahov do vstupnej elektrickej posuvnej brány bez súhlasu žalobcu, ktorá sa nachádza na parcele C. E. číslo XXXX/XX. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 11.03.2022 (č.l. 160 spisu).

11. Druhá v poradí vlastníckych žalôb, ktorá je explicitne vyjadrená v ustanovení § 126, je zapieracia žaloba, resp. žaloba negatívna. Podstata tohto druhu žaloby spočíva v tom, že sa ňou vlastník domáha ochrany proti tomu, kto do jeho práva neoprávnene zasahuje, pričom tieto neoprávnené zásahy spočívajú v inom konaní ako v zadržávaní veci. Na to, aby sa vlastník úspešne domohol ochrany poskytovanej negatívnou žalobou musia byť splnené nasledovné predpoklady:

- a) Preukázanie vlastníckeho práva k predmetu sporu, t.j. k veci, ktorá je predmetom zapieracej žaloby (aktívna legitímácia).
- b) Preukázanie, že tretia osoba neoprávnene zasahuje do vlastníckeho práva (pasívna legitímácia).
- c) Existencia neoprávneného zásahu, ktorý spočíva v inom konaní ako v zadržávaní veci.

12. Predpokladaným úspechom vlastníka v konaní o zapieracej žalobe je preukázanie vlastníckeho práva k veci, vo väzbe na ktorú dochádza k neoprávneným zásahom do vlastníckeho práva. Rovnaké práva ako vlastník má aj spoluvlastník, keďže spoluvlastníctvo je len jeden z režimov vlastníckeho práva, ktorý vymedzuje prípustnosť v mnohosti vlastníkov, ako subjektov, určitej veci. Toto právo bude prislúchať spoluvlastníkovi len vo vzťahu k tretím osobám.

13. V priebehu súdneho konania môže prísť zo strany žalovaného k spochybneniu vlastníckeho práva na strane žalobcu, t.j. aj k spochybneniu jeho aktívnej legitímácie ako takej. V takom prípade je súd povinný vyriešiť prioritne otázku vlastníckeho práva, t. j. otázku, kto je skutočným vlastníkom veci, a to ako prejudiciálnu otázku. V prípade, ak súd uvedenú prejudiciálnu otázku vyrieši tak, že vlastnícke právo svedčí žalobcovi, t.j. tomu kto sa označil za vlastníka a domáha sa ochrany vlastníckou žalobou podľa § 126, bude skúmať ďalšie predpoklady pre poskytnutie ochrany v rozsahu predmetného ustanovenia. Naopak, pokiaľ dospeje k záveru, že vlastnícke právo žalobcovi neprislúcha, zamietne žalobu pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie.

14. Dokazovanie je jeden zo základných inštitútov civilného procesu. Aby súd vedel spor riadne prejednať a rozhodnúť, musí mať zabezpečený dostatok skutkových poznatkov významných pre rozhodnutie vo veci samej. Žalobca má v prvom rade povinnosť tvrdenia. Na podporu svojho tvrdenia v zmysle ustanovenia § 132 CSP je žalobca povinný označiť dôkazy, ktoré podľa jeho názoru môžu prispieť k objasneniu veci a zároveň je povinný ich k žalobe pripojiť, ak to ich povaha pripúšťa. Zákonodarca do ustanovenia § 185 CSP zaviedol princíp formálnej pravdy, čo predstavuje jednu z najzásadnejších zmien civilného procesu. Formálnou pravdou sa rozumie, že súd pri rozhodovaní vychádza výlučne z dôkazov, ktoré mu navrhli strany sporu. Súd sa tak nemusí dostať k úplnému zisteniu pravdy, vzhľadom na to, že si o spore môže urobiť svoj obraz iba v rozsahu, v akom mu ho vykreslia strany sporu svojimi tvrdeniami a súvisiacimi dôkazmi. Dôraz sa kladie na procesnú diligenciu strán sporu, čoho dôsledkom je obmedzenie dôkaznej iniciatívy súdu a jej presun takmer bezvýhradne na strany sporu.

15. Okruh rozhodujúcich skutočností, ktorých sa týkajú povinnosti tvrdenia a označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer strán sporu. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré museli byť

preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena. Tak napríklad v konaní o zaplatenie dlhu z určitej zmluvy má žalobca (veriteľ) povinnosť bremeno tvrdenia o tom, že s žalovaným (dlžníkom) uzavrel zmluvu, že na jej základe poskytol žalovanému určité plnenie a že žalovaný za toto plnenie neposkytol riadne a včas dohodnutú náhradu (odplatu). Na povinnosť tvrdenia nadväzuje povinnosť označiť dôkazy preukazujúce tvrdené skutočnosti žalobcu zaťažuje dôkazné bremeno preukázať, uzavrieť zmluvy a poskytnutie plnenia podľa nej. Pokiaľ sú tieto skutočnosti preukázané, žalobca uniesol tak bremeno tvrdenia, ako aj bremeno dôkazu.

16. V spore o určenie vlastníckeho práva, resp. pri riešení prejudiciálnej otázky, kto je skutočným vlastníkom veci má žalobca bremeno tvrdenia, že je vlastníkom veci a z akých skutočností svoje vlastníctvo vyvodzuje. Z tohto bremena tvrdenia potom pre žalobcu vyplýva bremeno dôkazné, a to preukázať existenciu nadobúdacieho vlastníckeho titulu, resp. skutočností spôsobilých založiť takýto nadobúdací titul. Ak tieto skutočnosti budú preukázané, žalobca uniesol ako bremeno tvrdenia, tak i dôkazné bremeno. Pokiaľ sa žalovaný bráni proti žalobe tvrdením svojho vlastníckeho práva, musí tvrdiť svoj nadobúdací titul a o svojom tvrdení ponúknuť dôkazy. Ide tu o rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi stranami v spore v závislosti na tom, ako vymedzuje právna norma práva a povinnosti účastníkov.

17. Ak sa teda žalobca označil za vlastníka elektrickej posuvnej brány, do ktorej žalovaný svojvoľne zasahuje, bolo jeho povinnosťou označiť a predložiť súdu relevantné dôkazy na preukázanie tejto skutočnosti, teda vlastníckeho práva k nej. Ak tu existovali dôkazy na podporu tvrdenia žalobcu, že elektrickej posuvnej brány patri do jeho individuálneho vlastníctva, bolo úlohou súdu prvej inštancie označené a navrhnuté dôkazy zákonným spôsobom vykonať, dôkazy vyhodnotiť podľa svojej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli strany sporu v priebehu konania.

18. Po zvážení výsledkov dokazovania súdu prvej inštancie a odvolacích námietok prezentovaných žalobcom v odvolaní odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie o nedôvodnosti žaloby, keďže vykonaným dokazovaním v konaní nebol preukázaný prvý predpoklad úspešnej negatívnej žaloby, a to preukázané výlučné vlastnícke právo žalobcu k elektrickej posuvnej bráne, t.j. k veci, ktorá je predmetom negatívnej žaloby (aktívna legitímácia).

19. Súd prvej inštancie správne ustálil, že žalobca a žalovaný sú spoluvlastníkmi parcely E. C. číslo XXXX/XX, katastrálne územie F., a to každý v podiele 1/2 k celku (na ktorej sa nachádza elektrická posuvná brána), ktorú spoločne sa ďalšími nehnuteľnosťami nadobudli na základe kúpnej zmluvy v roku 1998. Znaleckým posudkom A. L. M. z 12.12.1998 (č.l. 168 spisu) boli ocenené a ohodnotené prevádzkové stavby, vrátnica, stavby zapísané na liste vlastníctva, vrátane všetkých plotov, studne a vonkajších úprav (vrátane plotových vrát) a rovnako aj s pozemkom na hodnotu 2.664.880 slovenských korún. Nebolo sporné aj podľa jeho vyjadrenia žalobcu v odvolaní, že pôvodná brána slúžiaca na vstup areálu bola v podielovom spoluvlastníctve žalobcu a žalovaného.

20. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca v konaní preukázal, že sa mieste pôvodnej vstupnej brány podieľal na konštrukcii novej v roku 2005, keď v konaní predložil faktúru č. XXXXX od N., H. H. – kovovýroba zo dňa 09.11.2005, ktorou mu bola vyúčtovaná výroba vstupnej posuvnej brány v areáli J. X v B. o rozmeroch 850 x 148 cm z jaklového profilu 80 x 80 mm v celkovej fakturovanej sume 5.950,- Sk, ktorú dňa 10.11.2005 žalobca dodávateľovi zaplatil (č.l. 191-192 spisu). Z tejto faktúry je však nepochybné, že žalobcovi bola vyúčtovaná výroba len kovovej konštrukcie elektrickej posuvnej brány, jej rám (z jaklového profilu). Ako vyplýva z fotografie elektrickej posuvnej brány predloženej žalovaným v konaní na č.l. 208 spisu, jej súčasťou sú aj výplňové drevené dosky, pričom žalovaný v tomto konaní predložil faktúru č. XX/XXXX zo dňa 28.07.2005 (č.l. 207 spisu), ktorou G. H. „J.“ F. X, B. účtoval žalovanému dosky v množstve 2 m³ v sume 15.000,- Sk. Odvolací súd preto konštatuje, že žalovaný už uvedenou faktúrou a fotografiou uniesol svoje dôkazné bremeno k skutkovému tvrdeniu, že v roku 2005 spoločne so žalobcom ako spoluvlastníci uskutočnili rekonštrukciu spoločného oplotenia, vrátane výmeny vstupnej brány, keď žalobca dodal rám vstupnej brány (čo ako jedine preukázal žalobca) a žalovaný dodal výplňové dosky oplotenia na bránu a oba múry. Vyúčtovanie faktúr predložených stranami sporu z časového hľadiska približne zodpovedá vytvoreniu posuvnej vstupnej brány v roku 2005. Taktiež vzhľadom na množstvo dodaných dosiek (2 m³) a pomer dĺžky samotnej brány a bočných múrov, keď brána je dlhšia, je opodstatnený logický záver, že museli byť

použitie na konštrukcii novej brány dosky, ktoré dodal žalovaný. A nielen na spoločné oplotenie areálu ako tvrdí žalobca v odvolaní (pozri foto č.l. 208 spisu).

21. Odvolací súd ďalej uvádza, že žalobca odôvodňoval svoju negatívnu žalobu svojvoľnými zásahmi žalovaného a pôvodne žalovaného v 2. rade do ovládania vstupnej elektrickej posuvnej brány. Ako však bolo preukázané pred súdom prvej inštancie, ovládanie tejto brány bolo namontované až v roku 2007 a na nákladoch na jej výrobu a montáž sa podieľali tak žalobca ako aj žalovaný. Uvedené preukazuje faktúra vystavenou spoločnosťou SIJUKO s.r.o. zo dňa 19.01.2007 za montáž elektrického ovládania posuvnej brány (č.l. 17 spisu) a dodací list č. X na sumu 52.740,80,- Sk (č.l. 19 spisu), ktorú zaplatil žalobca a faktúra č. 207/0013 (č.l. 47 spisu), žalobca fakturoval presne polovicu nákladov za namontovanie elektrického ovládania posuvnej brány a jej pohonu na objekty J. X, žalovanému vo výške 26.370,50,-Sk a ktorú žalovaný uhradil. Z týchto zistených skutočností je teda indikované, že elektrické ovládanie brány dodané spoločnosťou SIJUKO s.r.o. je v podielovom spoluvlastníctve žalobcu a žalovaného. Právo podať negatívnu žalobu však prislúcha spoluvlastníkovi len vo vzťahu k tretím osobám a to nie je prejednávaný prípad.

22. Ako legitímny podporný argument o podielovom spoluvlastníctve uviedol súd prvej inštancie, že žalobca a žalovaný v zmysle nájomnej zmluvy zo dňa 30.12.2017 ohľadne časti parcely č. XXXX/XX na prechod a prejazd motorovými vozidlami z miestnej komunikácie ul. J. k nehnuteľnostiam cez elektrickú posuvnú bránu konali obaja ako prenajímatelia voči nájomcov. Takto ich vnímal konateľ spoločnosti SIJUKO s.r.o., A. I. J., ktorý na pojednávaní konanom dňa 16.02.2022 (č.l. 155 spisu) uviedol, že považoval žalovaného ako spoluvlastníka predmetnej brány, pričom faktúry za servis a opravu brány boli vystavované aj na osobu žalobcu aj na osobu žalovaného a ten konal so servisnou spoločnosťou.

23. Na základe vyššie zistených skutočností odvolací súd uzatvára, že v prejednávanej veci nebolo nadovšetky pochybnosti preukázané, že žalobca je vzhľadom na všetky okolnosti výlučným vlastníkom brány a jej elektrického pohonu. Práve naopak je indikovaný stav podielového spoluvlastníctva elektrického pohonu inak násobne vyššej hodnoty oproti hodnote rámu brány pričom rám brány svojim určením bez výplne nemôže slúžiť pre ochranu majetku podielových spoluvlastníkov žalobcu a žalovaného. Žalovaný preukázal nadobudnutie dreva na realizáciu brány a oplotenia a žalobca oproti tomu nepreukázal že aj výplň brány patrí jemu preto aj brána podľa všetkého je v podielovom spoluvlastníctve žalobcu a žalovaného v 1. rade. Neunesenie dôkazného bremena žalobcu o výlučnom vlastníctve elektrického pohonu a brány mala za následok vecnú správnosť preskúmaného rozsudku o zamietnutí žaloby.

24. Právo na spravodlivé prejednanie veci zahŕňa v sebe najmä princíp „rovnosti zbraní“, princíp kontradiktórnosti konania, právo byť prítomný na pojednávaní, právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a ďalšie požiadavky spravodlivého súdneho konania.

Samotné súdne konanie, ktorým sa završuje poskytovanie súdnej ochrany musí byť logickým a právnym vyústením doterajšieho priebehu a výsledkov konania pri rešpektovaní zásad spravodlivého súdneho konania pri jeho vydaní musia byť zachované formálne a obsahové náležitosti s dôrazom na zrozumiteľnosť, určitosť, jasnosť a súlad jeho skutkových a právnych dôvodov vo vzťahu k jeho výroku. Logickým a právnym vyústením doterajšieho priebehu a výsledkov konania za rešpektovania zásad (princípov spravodlivého súdneho konania), najmä zabezpečenia spravodlivej úpravy pomerov medzi stranami sporu je zamietnutie žaloby žalobcu.

25. Skutočnosť, že napadnuté rozhodnutie vyznelo v neprospech žalobcu nemá automaticky za následok, že je nesprávne.

26. Podľa čl. 7 ods1 Základných princípov CSP súdne konanie sa zásadne začína na návrh strany sporu, pričom predmet konania určujú strany sporu postupom ustanoveným zákonom.

27. V zmysle § 216 ods. 1 CSP súd je viazaný žalobným návrhom žalobcu. Podľa ods. 2 tohto ustanovenia súd môže prekročiť žalobný návrh a priznať viac, než čoho sa strany domáhajú iba vtedy, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.

28. Z viazanosti súdu petitom vyplýva, že súd nemôže prekročiť návrh žalobcu a prisúdiť mu viac, ako sa domáha. Napriek tomu, že znenie zákona to výslovne neuvádza, je nepochybné, že zásada viazanosti

súdu petitom vyžaduje i to, aby súd neprisúdil iné plnenie ako ktorého sa žalobca domáha. Súd musí rešpektovať predmet konania vymedzený žalobným návrhom, čo znamená, že plnenie nemôže priznať ani z iného skutkového základu, než aký bol vymedzený v žalobnom návrhu. Nie je ale porušením zásady viazanosti súdu petitom, ak súd inak právne kvalifikuje skutok, ktorý bol predmetom konania, keďže právna kvalifikácia je vždy vecou súdu v zmysle zásady iura novit curia. Z uvedeného dôvodu právna kvalifikácia nie je obligatórnou náležitosťou žaloby. Strana sporu je však povinná návrhom skutkovo vymedziť uplatnený nárok, teda opísať skutkový dej, z ktorého uplatnený nárok vyvodzuje.

29. Predmetnou žalobou tak, ako bola vymedzená samotným žalobcom, žalobca v konaní uplatnil nárok na uloženie povinnosti zdržať sa akýchkoľvek zásahov do vstupnej elektrickej posuvnej brány bez súhlasu žalobcu (negatívna žaloba). Žalobca takouto žalobnou požiadavkou určil predmet konania, o ktorom mal rozhodnúť súd. Súd prvej inštancie rešpektoval predmet konania vymedzený žalobným návrhom, čo znamená že plnenie nemôže priznať ani z iného skutkového základu, než aký bol predmet konania vymedzený v žalobnom návrhu. Nadväzujúc na uvedené a v kontexte dôkazného bremena žalobcu v spore súd prvej inštancie postupoval v spore v zmysle podanej žaloby a v spore žalobcom produkovaných dôkazných prostriedkov týkajúcich sa preukázanie výlučného vlastníckeho práva k predmetu sporu (predložená faktúra zo dňa 09.11.2005 od spoločnosti N., H. H.) za účelom splnenia predpokladov úspešného domoženia sa ochrany poskytovanej vindikačnou žalobou (ich vyhodnotenia jednotlivo i v ich súhrne). Ako správne konštatoval súd prvej inštancie, skutkové tvrdenia žalobcu prednesené na až pojednávaní, na ktorom bol vyhlásený napadnutý rozsudok, aby bolo vyhovené jeho návrhu aj v prípade záveru súdu prvej inštancie o podielovom spoluvlastníctva žalobcu a žalovaného k elektrickej posuvnej bráne a posúdenia veci podľa § 139 Občianskeho zákonníka o hospodárení so spoločnou vecou, sú v rozpore s jeho žalobou a doterajšími tvrdeniami o jeho výlučnom vlastníctve elektrickej posuvnej brány a svojvoľnom zasahovaní do nej bez jeho súhlasu zo strany žalovaného ako tretej osoby. Súd síce nie je viazaný právnym posúdením veci, ale je viazaný žalobným návrhom žalobcu a nim doposiaľ produkovanými prostriedkami procesného útoku. Preto túto odvoláciu námietku žalobcu nepovažoval odvolací súd za dôvodnú a zo strany súdu prvej inštancie nedošlo k odmietnutiu spravodlivosti (denegatio iustitiae) voči nemu.

30. V otázke prevzatia veci odvolací súd poukazuje na to, že zákon ustanovuje spôsob nadobudnutia vlastníctva pri prevode hnutelných vecí. Týmto je vo všeobecnosti tradícia, teda odovzdanie veci prevádzateľom a jej prevzatie nadobúdateľom. Podstata tradície spočíva v odovzdaní a prevzatí držby nad vecou. Tradícia má tak ako zmluva povahu dvojstranného faktického konania, pričom nie je vylúčené, že sa o jej vykonaní spíše aj písomný doklad (napr. protokol o odovzdaní a prevzatí motorového vozidla). Pri tradícii môžu byť obe (všetky) zmluvné strany zastúpené. Otáznym môže byť, či takéto zastúpenie možno vykonať len na základe splnomocnenia daného k uzavretiu zmluvy, teda nie aj výslovne k vykonaniu prevzatia veci. V praxi však táto otázka nevyvoláva nejaké zásadné problémy, pretože splnomocnenie na uzavretie zmluvy sa všeobecne chápe aj za vzťahujúce sa na odovzdanie a prevzatie veci.

Tradíciou sa dáva najavo zmena právneho panstva (moci) nad vecou. Vo svojej protoforme slúžila tradícia aj ako publikačný nástroj, ktorým sa prejavovala navonok vlastnícka zmena v rámci právnych vzťahov, prípadne hospodárskeho a obchodného styku. Práve počas historického vývoja došlo k vzniku rôznych podôb tradície, z ktorých najčastejšie sú nasledovné:

- tradícia z ruky do ruky (traditio a manu ad manum) sa realizuje pri osobnom odovzdaní a prevzatí veci medzi zmluvnými stranami,
- tradícia na diaľku pri zasielaní tovaru poštou alebo inou zásielkou,
- tradícia prostredníctvom tretej osoby, ktorou môže byť prevzatie veci prostredníctvom notárskej úschovy (§ 568 OZ, § 333 a nasl. CMP),
- symbolická tradícia (traditio longa manu), pri ktorej sa neodovzdáva a nepreberá priamo vec, ale predmet, ktorý ju má predstavovať, napríklad kľúče k motorovému vozidlu alebo doklady k tovaru v sklade. (Števček, M., Dulak, A., Bajánková, J., Fečík, M., Sedlačko, F., Tomašovič, M. a kol. Občiansky zákonník I. § 133 Komentár. 2. vydanie. Praha: C. H. Beck, 2019, s. 975 – 1007).

Osobitné skutkové okolnosti veci, a to najmä zhotovenie brány ako aj nakladanie s ňou navonok - zabezpečenie servisu, či napokon nájom nehnuteľností (č.l. 11 spisu), preukazuje nad všetky pochybnosti, že došlo k prevzatíu veci medzi spoluvlastníkmi a bola zreteľne daná najavo zmena právneho panstva (moci) nad vecou, preto argumentácia odvolateľa nie je spôsobilá privodiť iné posúdenie veci, než ku ktorému dospel súd prvej inštancie.

31. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán sporu (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu argumentáciu odvolateľa, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie rozsudku súdu prvej inštancie, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

32. Z týchto dôvodov odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle ust. § 387 ods. 1, 2 CSP.

33. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol úspešný žalovaný, preto mu vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnému žalobcovi v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

34. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).